CHƯƠNG 2197

Ngươi thật có lòng

Xử lý xong chuyện của mình, Hạ Nhân lại lên đường.

Lần này nhờ tốc độ phi hành của Thần Vương cảnh, Hạ Nhân chỉ mất chưa đến nửa ngày đã đáp xuống núi Đào.

Thần niệm của hắn quét ngang ra ngoài, phát hiện xung quanh không có thay đổi gì quá lớn.

Dù vậy, Hạ Nhân vẫn không trực tiếp tiến vào nhà họ Đào, mà bảo Cố Bạch Bình mang theo miếng ngọc bài kia đi trước.

Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, khoảng thời gian bằng nửa nén hương sau, nàng đã mang đồ về.

Không chỉ Cố Bạch Bình tới, Đào Yêu Yêu cũng đi cùng.

Trong mắt nàng có chờ mong, cũng có thấp thỏm. Khoảnh khắc nhìn thấy Hạ Nhân, tất cả dường như lại hóa thành nhẹ nhõm.

Nàng chắp tay với Hạ Nhân, vẻ cung kính mà bất đắc dĩ.

Hạ Nhân mỉm cười, hỏi: “Sao lại có vẻ mặt này?”

Đào Yêu Yêu nói: “Khoảng thời gian trước, cả Thần giới đều truy nã huynh. Nghe nói huynh đã lấy được Thất Chú Thư, có thật không?”

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng vậy!”

“Nhưng sau đó ta lại bán Thất Chú Thư cho Thần Đế, thế nên không còn ai truy nã ta nữa!”

“Vậy thì tốt rồi!” Đào Yêu Yêu nở nụ cười rạng rỡ.

Hạ Nhân hỏi: “Không gây phiền phức gì cho muội chứ? Bên thành Xuân có đến nhà họ Đào các muội gây chuyện không?”

Đào Yêu Yêu cũng không giấu giếm, nói: “Ban đầu thì có. Bọn chúng bắt cả nhà ta để ép chúng ta khai ra tung tích của huynh!”

“Nhưng chẳng bao lâu sau, cũng chỉ khoảng vài năm, bọn chúng lại thả chúng ta ra!”

Trong mắt Hạ Nhân lóe lên sát ý: “Ai?”

Đào Yêu Yêu lắc đầu: “Không biết. Kẻ trực tiếp bắt chúng ta là một vị Thần Hoàng, nhưng phía sau hắn có ai hay không thì không rõ!”

“Có điều... Hạ đạo hữu không sao là tốt rồi. Hì hì... huynh đã là Thần Quân cảnh... tầng bốn rồi sao?”

Vẻ mặt Đào Yêu Yêu lại trở nên vô cùng kinh ngạc.

Nàng là người rõ nhất, bởi lần đầu Hạ Nhân tiếp xúc với cô cô của nàng, hắn vẫn chỉ mới ở Thần Quân cảnh tầng một.

Tính cả trước sau cũng mới được bao lâu, vậy mà đã lên tầng bốn rồi.

Hạ Nhân cười khổ: “Muội chỉ nhìn thấy tu vi của ta đột phá, nhưng đâu biết những năm qua ta đã trải qua những gì?”

“Huynh chịu khổ rồi!” Miệng nói Hạ Nhân chịu khổ, nhưng ánh mắt Đào Yêu Yêu lại lướt qua ba người phụ nữ kiều diễm bên cạnh hắn.

“Nhà họ Đào chúng ta giữ đúng lời hứa. Đây là thứ năm xưa đã đồng ý đưa cho huynh...” Vừa nói, Đào Yêu Yêu vừa đưa tới hai chiếc hộp ngọc: “Một chiếc chứa vật có thuộc tính không gian, là nhà họ Đào chúng ta đưa cho huynh; chiếc còn lại chứa vật có thuộc tính mộc, là nhà họ Thương đưa cho huynh!”

Hạ Nhân không khách sáo, trực tiếp nhận lấy hai chiếc hộp ngọc.

Vật có thuộc tính không gian của nhà họ Đào thì không cần phải nói, còn thứ của nhà họ Thương là thứ Hạ Nhân thắng được sau khi đánh cược với Thương Vĩnh.

Hạ Nhân mở hộp ngọc ra nhìn qua.

Hắn từng thấy quả thần Thích Ca. Lần trước ở thành Băng Cực, hắn đã bảo Cố Bạch Bình mua một quả, nhưng đó là quả có thuộc tính băng.

Bây giờ lại có thêm thuộc tính không gian và thuộc tính mộc.

“Đa tạ!” Hạ Nhân chắp tay.

Đào Yêu Yêu hơi thất vọng, nói: “Hạ đại ca... huynh... sau khi huynh rời đi lần này, sau này sẽ không quay lại nữa phải không?”

Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Sau này có lẽ vẫn còn có thể gặp lại!”

Nước mắt Đào Yêu Yêu lập tức trào ra.

Hạ Nhân lại không biết nên nói gì.

Qua khoảng vài nhịp thở, Đào Yêu Yêu lau khô nước mắt, nói: “Được... Hạ đại ca muốn đi cũng là tự do của huynh. Có điều lão tổ nhà ta nói muốn gặp huynh một lần!”

“Nếu huynh bằng lòng thì vào nhà họ Đào chúng ta ngồi một lát!”

Đến lúc này, Hạ Nhân về cơ bản đã xác định nhà họ Đào không còn nguy hiểm gì.

Sở dĩ trước đó hắn bảo Cố Bạch Bình đi trước một chuyến là để tránh dư chấn từ lệnh truy nã lần trước lan đến nhà họ Đào, rồi bản thân lại tự chui đầu vào lưới.

Nếu dư chấn đã qua, vậy thì không còn gì phải lo.

Mấy người hóa thành những vệt sáng, bay vào hư không, chẳng mấy chốc đã đáp xuống trước đại điện tiếp khách của nhà họ Đào.

Lý Nguyệt Nhân đích thân ra đón.

“Bái kiến Lý tiền bối!” Hạ Nhân chắp tay.

Lý Nguyệt Nhân lại lắc đầu, nói: “Không dám... Hạ đạo hữu, chúng ta cứ xưng hô ngang hàng với nhau đi!”

Chưa nói đến việc trước kia Hạ Nhân đã chém chết Công Tôn Thập Lục ngay dưới mí mắt nàng, chỉ riêng ba vị nữ Thần Vương bên cạnh Hạ Nhân hiện giờ cũng đủ khiến Lý Nguyệt Nhân không dám xem thường.

“Mời vào. Khoảng thời gian trước, thiếp vừa nhập một mẻ trà thần từ thành Xuân. Hương vị vô cùng tuyệt hảo, không chỉ giúp tỉnh táo sảng khoái mà còn có thể xua tan chấp niệm!”

Lý Nguyệt Nhân cười ha hả mời mọi người vào đại điện.

Sau đó, mọi người lần lượt ngồi xuống, từng chén trà trong vắt được dâng lên. Nhất thời, hương trà lan tỏa khắp đại điện.

“Không tệ!” Hạ Nhân mỉm cười: “Trà thần của Lý đạo hữu có hương vị rất ngon!”

“Ta nghe Yêu Yêu nói, lần trước có người làm khó nhà họ Đào!”

“Ôi...” Lý Nguyệt Nhân xua tay, nói: “Chỉ là một khúc nhạc chen ngang nhỏ mà thôi. Hạ đạo hữu không cần để trong lòng, nhà họ Đào chúng ta cũng không định truy cứu nữa!”

“Thật ra nói cho cùng, chúng ta cũng không tổn thất bao nhiêu!”

“Hạ đạo hữu... thiếp nghe nói huynh vẫn luôn tìm kiếm pháp môn lấy máu hóa hồn, không biết đã tìm được chưa?” Lý Nguyệt Nhân đặt chén trà trong tay xuống bàn, nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân lắc đầu: “Vẫn chưa!”

“Ha ha ha...” Lý Nguyệt Nhân cười khẽ, nói: “Huynh xem thứ này đi!”

Nàng lấy ra một chiếc ngọc giản đỏ như máu, đích thân đưa cho Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhận lấy, nhìn qua một lượt.

Quả nhiên đó là một pháp môn chuyển hóa máu thành sinh hồn.

Có điều pháp môn này không hoàn chỉnh, phẩm cấp cũng rất thấp, chỉ là Huyền giai trung phẩm.

Nhưng tất cả những điều đó đều không thành vấn đề đối với Hạ Nhân, người sở hữu Tụ Bảo Bồn.

“Thật sự có sao?” Trong lòng Hạ Nhân nóng lên: “Lý đạo hữu... cô lấy được thứ này từ đâu?”

Lý Nguyệt Nhân nói: “Ban đầu, thiếp từng phái người trong gia tộc đi tìm khắp nơi, nhưng đều không có kết quả!”

“Sau đó thiếp nghĩ, bên Thần quốc Hải Đường hẳn là có thứ này, bèn phái đệ tử trong gia tộc đến Thần quốc Hải Đường tìm kiếm!”

“Trước sau tốn mất mấy chục triệu năm, cuối cùng cũng tìm được!”

“Ta biết huynh muốn dùng máu hóa thành sinh hồn, sau đó bồi dưỡng thần vật luyện thần tứ phẩm Sinh Tra Tử. Đáng tiếc, đây chỉ là một loại thần thông tương tự công pháp, không thể dùng đại trận để chuyển hóa, chỉ có thể làm hồn phách của bản thân lớn mạnh!”

“Có thể xem như một pháp môn luyện thần đi đường tắt!”

“Cũng không biết có dùng được hay không?”

Hạ Nhân nghiêm túc nói: “Đa tạ Lý đạo hữu, món quà này quý giá quá...”

“Cô cũng thật có lòng. Tấm lòng này, Hạ Nhân nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!”

“Không cần phải nói vậy!” Lý Nguyệt Nhân nói: “Năm xưa nhà họ Đào ta đứng bên bờ vực diệt vong, chính nhờ Hạ đạo hữu ra tay mới có thể chuyển nguy thành an. Nay nhà họ Đào còn lọt vào mười gia tộc đứng đầu trên núi Đào, tất cả đều là công lao của đạo hữu. Ta giúp huynh tìm một bộ công pháp thần thông, thật ra chẳng đáng là bao!”

“Huống chi, xét về tình riêng, huynh vẫn là con rể của nhà họ Đào chúng ta!”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Đa tạ... thế này đi, thời gian tới ta định bế quan trong nhà họ Đào. Một mặt tìm hiểu công pháp, mặt khác hoàn thiện trận pháp một chút!”

“Nếu thật sự có thể diễn hóa ra trận pháp lấy máu hóa hồn, vậy ta sẽ nuôi dưỡng Sinh Tra Tử này ở nhà họ Đào các người. Sau này thu hoạch được gì, chúng ta chia đều lợi ích!”

“Thật sao?” Đào Yêu Yêu nghe vậy, phấn khích đến mức lập tức ưỡn ngực, vui mừng khôn xiết.

“Tốt tốt tốt...” Lý Nguyệt Nhân cũng vui vẻ cười lớn: “Ta lập tức bảo người chuẩn bị đạo tràng cho huynh... không không không... huynh vẫn nên ở đạo tràng của Yêu Yêu đi!”

Chỉ có điều, điều khiến hai người vui mừng lại không giống nhau.

CHƯƠNG 2198

Thần Quân cảnh tầng sáu, Bách Hoa Thần Hoàng

Hạ Nhân hoàn toàn không chiếm đạo tràng của Đào Yêu Yêu!

Nhưng địa vị của Đào Yêu Yêu ở nhà họ Đào cực kỳ cao, nàng không chỉ là người thừa kế của nhà họ Đào, mà còn có một lão bộc Thần Vương cảnh là Viên Chủng Đào.

Vì vậy, một mình nàng độc chiếm một ngọn tiên phong.

Hạ Nhân đến, đương nhiên cũng được sắp xếp ở trên ngọn núi nơi Đào Yêu Yêu cư trú.

Ngoài Hạ Nhân chiếm một ngọn núi, Thiên Trúc, Cố Bạch Bình và Trịnh Hồng Lộc cũng lần lượt được chia cho mỗi người một nơi tu hành.

“Tất cả không được ra ngoài!” Ở yên đây mà bế quan!

Thu xếp ổn thỏa cho mọi người xong, tiếp theo chính là bế quan.

Hạ Nhân đầu tiên ném quả thần Thích Ca ngũ phẩm thuộc tính không gian vào trong Tụ Bảo Bồn.

Một năm sau, quả thần được cường hóa thành hai quả, tất cả đều biến thành cực phẩm.

Hắn trực tiếp nuốt một quả, sau đó ném Sinh Hồn Huyết Kinh vào trong Tụ Bảo Bồn.

Ngay sau đó, vô số đạo pháp và thần lực trong cơ thể Hạ Nhân đồng loạt xung kích.

Tu vi của hắn trong thời gian cực ngắn đã trực tiếp vọt lên Thần Quân cảnh tầng năm!

Sau khi tu vi đạt đến Thần Quân cảnh tầng năm, thần lực và đạo pháp trong quả thần mới chỉ dùng hết một phần ba mà thôi, hắn tiếp tục xung kích.

Mấy tháng sau, tu vi của Hạ Nhân lại đột phá, đạt đến Thần Quân cảnh tầng sáu.

Đến đây, thần lực trong quả thần cũng cơ bản đã bị hấp thu cạn kiệt.

Hạ Nhân hài lòng gật đầu: Chuyện này rất bình thường.

Dù sao, quả thần Thích Ca cho dù để tu sĩ Thần Tôn cảnh nuốt vào, cũng có thể khiến các nàng lập tức đột phá một tầng!

Hạ Nhân chỉ ở Thần Quân cảnh, đột phá ba tầng cũng chẳng có gì lạ.

Tiếp đó, hắn lại lấy Sinh Hồn Huyết Kinh ra khỏi Tụ Bảo Bồn.

Một năm trôi qua, Sinh Hồn Huyết Kinh cũng biến thành cực phẩm.

Những ghi chép bên trong càng thêm tường tận.

Nhưng sau khi xem xong, Hạ Nhân phát hiện, đúng như Lý Nguyệt Nhân đã nói, thứ này thiên về một môn công pháp luyện thần hơn.

Đó là pháp môn hy sinh khí huyết của bản thân để bổ sung thần niệm.

Thứ này căn bản không có tác dụng với Hạ Nhân.

Mẹ nó, ta bồi dưỡng những cây Sinh Tra Tử này, chẳng lẽ còn phải tự mình truyền thần lực cho từng cây thần thảo hay sao?

Đương nhiên, đối với Hạ Nhân mà nói, chuyện này cũng không quá khó.

Tiếp theo chính là nghiên cứu cẩn thận, nghiền ngẫm kỹ càng.

Trước tiên phải nghiên cứu thấu đáo nguyên lý của pháp môn lấy máu hóa hồn này, sau đó dựa theo nguyên lý ấy tự sáng tạo trận pháp, sáng tạo xong lại đem đi cường hóa.

Nhưng bên này, Hạ Nhân vừa bắt đầu nghiên cứu chưa được bao lâu thì đột nhiên cảm nhận được cơ hội giữa đất trời bỗng thay đổi.

Lúc này, Đào Yêu Yêu, Cố Bạch Bình, Thiên Trúc, Trịnh Hồng Lộc và những người khác cũng lần lượt đi ra ngoài.

Từng người các nàng đều ngẩng đầu nhìn hư không.

Trong hư không trống rỗng chẳng có gì, nhưng lại có một luồng tin tức mạnh mẽ kỳ dị.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn mấy hơi thở, thần niệm của hắn cũng mở rộng ra, nhưng vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng ngay sau đó, một cánh hoa lại vô cớ ngưng tụ giữa hư không.

Hắn nhìn rất rõ, đó là một cánh hoa đào.

Trông thì rất nhỏ, nhưng trên thực tế, cánh hoa này dài đến nửa thước.

Cánh hoa nhanh chóng bay vụt qua hư không.

Ngay sau đó, lại có một cánh hoa đào hình thành.

Rồi tốc độ càng lúc càng nhanh, một cánh, hai cánh, ba cánh...

Chưa đến mấy hơi thở, giữa đất trời đã bay ra một trận mưa hoa.

Còn có hoa sen, hoa hạnh, hoa hải đường, hoa anh đào trời...

Cánh hoa đủ loại hình dạng, đủ loại màu sắc hòa lẫn vào nhau, che kín cả trời đất!

Vô số cánh hoa bay múa, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Trong vòng xoáy, lại có một nam tử mặc đạo bào trắng tinh bước ra.

Đào Yêu Yêu mặt đầy vẻ sợ hãi, thân thể và giọng nói đồng thời run rẩy: “Thần Hoàng… đây là… Bách Hoa Thần Hoàng…”

“Bách Hoa Thần Hoàng?” Hạ Nhân hơi nhíu mày: Không ổn!

Thần Hoàng ra tay, lành ít dữ nhiều rồi.

Hôm nay ông đây e rằng phải chết ở đây rồi!

Hạ Nhân hiện giờ, đối mặt với Thần Hoàng căn bản không có bất kỳ cách nào chạy thoát.

Đáng chết… sớm biết nhà họ Đào có nguy hiểm thì đã không nên ở lại nhà họ Đào.

Mặt Hạ Nhân đen như đáy nồi.

Cũng không biết sau khi Thần Hoàng ra tay, con rối thế mạng của ông đây có thể cứu ta một mạng hay không.

“Kẻ lần trước bắt ngươi… chính là hắn?” Hạ Nhân bước đến bên cạnh Đào Yêu Yêu, hỏi một câu.

Đào Yêu Yêu gật đầu: “Đúng vậy… chính là hắn!”

Nam nhân đứng giữa hư không, thân thể không hề nhúc nhích, nhưng xung quanh người hắn, vô số cánh hoa vẫn không ngừng xoay tròn!

Toàn bộ bầu trời đều biến thành vòng xoáy hoa.

Cố Bạch Bình, Tiền Văn và Trịnh Hồng Lộc vội vàng bảo hộ bên cạnh Hạ Nhân.

Vị Thần Hoàng kia không hề ra tay, chỉ đứng trong hư không nhìn Hạ Nhân như vậy.

Nhìn khoảng hơn mười hơi thở, hắn mới lên tiếng: “Ngươi chính là Bách Lý Mặc?”

Hạ Nhân cười lạnh: Xem ra, vẫn là biết đến ta từ lệnh truy nã rồi.

“Không sai...” Hạ Nhân quát lớn: “Bản công tử Bách Lý Mặc, từng tình cờ có được thánh khí Thất Chú Thư của Thần giới, nhưng cũng vì thế mà bị ba nghìn Thần Đế của Thần giới truy nã. Ta tự biết không đủ sức khống chế quyển sách này, đã giao nó cho Hải Đường Thần Đế!”

“Đồng thời, lệnh truy nã của ba nghìn Thần Đế đối với ta cũng đã được hủy bỏ!”

“Thần Hoàng đại nhân chẳng lẽ đến bắt ta để lĩnh thưởng hay sao?”

“Vậy thì ngài đến chậm một bước rồi!”

Hạ Nhân nói năng không kiêu không nịnh, thậm chí trong giọng nói còn mang theo một tia châm chọc.

“Lệnh truy nã đã được hủy bỏ mấy vạn năm rồi, ngươi cho rằng bản tọa không biết sao?” Bách Hoa Thần Hoàng từ trên cao nhìn xuống, chăm chú nhìn Hạ Nhân, vẻ mặt lạnh lùng: “Hôm nay bản hoàng không phải vì lệnh truy nã, cũng không phải vì Thất Chú Thư!”

“Bách Lý Mặc, ngươi thật vô lễ!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi hẳn phải biết ta tên Hạ Nhân, không phải Bách Lý Mặc!”

“Điều đó không quan trọng!” Bách Hoa Thần Hoàng nói: “Bản hoàng nghe nói ngươi đã đến nhà họ Đào, nên mới tới đây. Có một chuyện cần phải nói cho ngươi biết!”

Hạ Nhân nói: “Xin rửa tai lắng nghe!”

Bách Hoa Thần Hoàng nói: “Năm xưa, bản tọa phụng mệnh bắt giữ người của nhà họ Đào các ngươi, cùng với con gái ngươi là Thương Ngu. Nhưng tất cả đều là do tình thế ép buộc. Sau đó lệnh truy nã bị hủy bỏ, ta đã thả toàn bộ những người này về!”

“Chuyện này là bất đắc dĩ, cũng không phải chủ ý của bản hoàng, mà là phụng theo mệnh lệnh của ba nghìn Thần Đế!”

Hạ Nhân nói: “Ta hiểu!”

“Nếu đã là hiểu lầm thì nói rõ ra là được… Thần Hoàng bệ hạ không cần phải thấp thỏm bất an vì chuyện này!”

“Ha ha ha ha…” Bách Hoa Thần Hoàng nói: “Bản đế quả thực thấp thỏm bất an. Ngươi có thể lấy được Thất Chú Thư, chứng tỏ bản thân mang đại khí vận tuyệt thế!”

“Nghe nói năm xưa chính tay ngươi đã chém chết Công Tôn Thập Lục, khi đó ngươi chẳng qua chỉ là Thần Quân cảnh tầng hai!”

“Chuyện này sao có thể khiến bản tọa yên tâm được?”

“Thế này đi, hôm nay ngươi hãy lập lời thề Chúa Tể, mọi chuyện trong quá khứ sẽ được bỏ qua!”

“Bản tọa không những sẽ trọng đãi ngươi, mà còn sẵn lòng bồi thường cho nhà họ Đào các ngươi một chút tổn thất!”

Hạ Nhân hiểu ra: Lúc ra tay thì không động não, đến khi chuyện đã làm xong mới bắt đầu hối hận.

Sau khi hối hận cũng không chịu thành khẩn nhận lỗi, lại muốn dùng thực lực ép buộc, khiến ta khuất phục.

“Vậy… nếu ta không đồng ý thì sao?” Hạ Nhân hỏi ngược lại.

“Không đồng ý?” Sát ý dạt dào trên gương mặt Bách Hoa Thần Hoàng: “Vậy tốt nhất ngươi nên cầu nguyện mình còn sống để nhìn thấy mặt trời ngày mai!”

“Đương nhiên, bản tọa biết ngươi rất mạnh!”

“Ngươi có thể vượt cấp chém giết, có thể dễ dàng dùng tu vi Thần Quân cảnh chém giết Thần Vương cảnh!”

“Nhưng ta không tin ngươi có thể giết được Thần Hoàng?”

CHƯƠNG 2199

Thần Hoàng bồi thường

Hạ Nhân nói: “Ngươi muốn giết ta?”

“Không được sao?” Bách Hoa Thần Hoàng nói: “Ta giết ngươi, chỉ cần một ngón tay là đủ!”

“Nhưng ta vẫn bằng lòng cho ngươi một cơ hội!”

“Lập lời thề Chúa Tể, sau này ngươi sẽ là bằng hữu của Bách Hoa ta. Ta không những không giết ngươi, còn sẽ bồi thường hậu hĩnh cho ngươi!”

“Ngươi muốn ta thề thế nào?” Hạ Nhân hỏi một câu.

Bách Hoa Thần Hoàng nói: “Ngươi lập tức thề, từ nay về sau không đối địch với Bách Hoa Thần Hoàng ta, hơn nữa không được chém giết bất kỳ đệ tử nào của gia tộc Bách Hoa ta, nếu không sẽ chết không yên lành!”

“Như vậy, bản hoàng mới có thể hoàn toàn yên tâm!”

“Không thể nào!” Hạ Nhân lắc đầu.

Bảo ta thề không giết ngươi thì ta có thể làm được!

Dù sao cũng chẳng có thâm cừu đại hận gì, lúc bắt người nhà họ Đào và Thương Hi Hồng cũng không làm chết ai, bồi thường chút ít là xong.

Nhưng bảo ta thề không giết người nhà của ngươi.

Nhỡ đâu một ngày nào đó, hậu duệ đệ tử của ngươi cưỡi lên đầu ta mà phóng uế, ta lỡ tay giết chết hắn, rồi lời thề ứng nghiệm, chẳng phải ta tiêu đời sao?

“Ngươi muốn chết...” Bách Hoa Thần Hoàng phất tay, lập tức có ba cánh hoa đào bay ra, lượn quanh cơ thể Hạ Nhân.

Thiên Trúc ở bên cạnh tức giận đến mức trực tiếp hiện hóa chân thân Vu Vương, một vị Vu Vương cao vạn trượng đứng giữa hư không.

Sau đó nàng chẳng cần biết ba bảy hai mốt, tung một quyền đánh thẳng về phía Thần Hoàng.

“Vu tộc?” Bách Hoa Thần Hoàng có chút bất ngờ.

Nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng phất tay, một đóa hoa liền bay ra, dữ dội nện vào ngực Thiên Trúc.

Thân hình khổng lồ của Thiên Trúc lập tức bị đánh bay, rồi rơi xuống mặt đất phía xa.

“Khụ khụ khụ...” Nàng không ngừng phun máu.

Cố Bạch Bình cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ có Trịnh Hồng Lộc không rút vũ khí, nhưng nàng lại bước ra một bước, đáp xuống bên cạnh Hạ Nhân, nói: “Bách Hoa Thần Hoàng, ngươi muốn chết...”

“Hôm nay nếu phu quân ta xảy ra bất cứ chuyện gì, ngươi nhất định phải chết!”

“Ồ?” Bách Hoa Thần Hoàng hỏi: “Vậy ngươi là ai?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Ta tên Trịnh Hồng Lộc, Thần phi của Không Gian Thần Đế là cô cô của ta. Nếu ngươi dám ra tay với phu quân ta, dù dùng thủ đoạn gì, ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Nghe Trịnh Hồng Lộc nói vậy, Bách Hoa Thần Hoàng lập tức cau mày: “Thần phi của Không Gian Thần Đế, ngươi họ Trịnh?”

“Không sai!” Trịnh Hồng Lộc ngẩng đầu, nói: “Cô cô ta chính là đệ nhất mỹ nhân của Thần giới!”

Nàng không dám nói mình là nô bộc của Hạ Nhân, chỉ nói Hạ Nhân là phu quân của mình, dùng cách này để đánh lạc hướng Bách Hoa Thần Hoàng.

Thấy Bách Hoa Thần Hoàng bị dọa sợ, Hạ Nhân bèn cười nói: “Ban đầu bản công tử đã dâng Thất Chú Thư cho Hải Đường Thần Đế. Hải Đường Thần Đế thấy khí vận của ta thâm hậu, thiên phú xuất chúng, bèn thu nhận bản công tử làm đệ tử chân truyền hạch tâm!”

“Giờ mệnh bài của ta vẫn còn ở Hải Đường Thần Cung. Ngươi dám giết ta, Hải Đường Thần Đế sẽ lập tức tới đây. Để xem ngươi có chết hay không?”

Sắc mặt Bách Hoa Thần Hoàng trở nên vô cùng giằng co.

Giết cũng không được, không giết cũng chẳng xong!

Qua mấy nhịp thở, hắn lại hỏi: “Ngươi thật sự là đệ tử của Hải Đường Thần Đế?”

Hạ Nhân chắp tay, nói: “Không tin thì ngươi có thể đi điều tra mà!”

“Còn nữa...” Hạ Nhân nói: “Không giấu gì ngươi, trên người ta còn có một con rối thế mạng!”

“Ngươi giết ta, ta cũng sẽ không thật sự chết!”

“Nếu không thể tìm thấy ta trong thời gian cực ngắn, ngươi đoán xem kết quả sẽ thế nào?”

Nghe vậy, Bách Hoa Thần Hoàng càng thêm giằng co.

“Thôi được...” Sau một hồi giằng co, hắn phất tay thu lại trận mưa hoa vô tận ngập trời, nói: “Thật ra... hôm nay bản hoàng đến đây không phải để gây phiền phức cho ngươi!”

“Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, lần trước bắt người nhà họ Đào và con gái ngươi không phải chủ ý của ta!”

“Bản tọa chẳng qua chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi!”

“Cáo từ!” Thần Hoàng phất mạnh tay áo, định rời đi.

“Muốn đi?” Hạ Nhân quát lớn: “Đứng lại cho ta!”

Bách Hoa Thần Hoàng quay người lại: “Sao nào?”

“Bách Hoa Thần Hoàng!” Trong tay Hạ Nhân cầm thanh đao máu Tu La cửu phẩm, chỉ về phía Bách Hoa Thần Hoàng, nói: “Ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

“Chuyện lần trước ngươi bắt người nhà ta, cứ thế cho qua à?”

Bách Hoa Thần Hoàng hỏi: “Ngươi còn muốn thế nào?”

Hạ Nhân nói: “Một kiện thần khí bát phẩm... ân oán giữa hai chúng ta trước đây coi như xóa bỏ!”

“Nếu không, sau này ta nhất định sẽ diệt sạch cả nhà ngươi!”

Đồng tử Bách Hoa Thần Hoàng hơi co lại: “Ngươi muốn chết...”

“Được thôi!” Hạ Nhân nói: “Ta chính là muốn chết đấy, có gan thì ngươi tới đây...”

Hắn nhìn chằm chằm Bách Hoa Thần Hoàng, vẻ mặt hết sức ngông nghênh.

Nếu Bách Hoa Thần Hoàng muốn đi là đi, sau khi rời khỏi đây nhất định hắn sẽ hối hận. Biết đâu hắn lại cho rằng lão tử chột dạ, đến lúc đó quay lại, vậy mới thật sự là ngày chết của ta.

Bây giờ chỉ cần ta phô trương khí thế cho đủ, đảm bảo hắn không thể phân biệt thật giả!

Bách Hoa Thần Hoàng hung hăng nhìn Hạ Nhân mấy nhịp thở, nói: “Được... thần khí bát phẩm thì ta cũng không có... thất phẩm có được không?”

Hạ Nhân nói: “Thất phẩm cũng được, nhưng phải đưa ta năm kiện!”

“Phụt...” Bách Hoa Thần Hoàng suýt phun máu: “Không có... chỉ có hai kiện!”

“Được!” Hạ Nhân nói: “Hai kiện thì hai kiện vậy. Đường đường là Thần Hoàng mà chỉ có hai món thần binh thất phẩm, ngươi nghèo thật đấy...”

“Bách Hoa Thần Hoàng, ngươi vừa mới tiến vào Thần Hoàng cảnh chưa lâu phải không?”

“Hoặc là sức chiến đấu quá kém, nếu không thì sao trên người lại chỉ có hai món thần khí thất phẩm?”

“Cho ngươi!” Bách Hoa Thần Hoàng sa sầm mặt, phất tay ném ra hai đạo thần quang.

Một thanh thần kiếm và một chiếc roi mềm.

Bách Hoa Thần Hoàng hỏi: “Bây giờ có thể cho bản tọa một lời hứa rồi chứ?”

Hạ Nhân nói: “Không được... chỉ hai món thất phẩm cỏn con mà đã muốn cắt đứt nhân quả, ngươi nằm mơ đi!”

“Thế này đi, cái đó... ngươi có quả thần Thích Ca chứ? Đưa ta khoảng tám mười quả, rồi bản nguyên Thần Hoàng thất phẩm của ngươi cũng đưa ta vài phần!”

Nghe Hạ Nhân nói vậy, Thần Hoàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy những thứ Hạ Nhân đòi trông có vẻ nhiều, nhưng đối với Thần Hoàng mà nói, chúng chẳng đáng là bao!

“Cho ngươi...” Hắn phất tay, nói: “Bốn quả thần Thích Ca, hai phần bản nguyên đạo pháp thất phẩm, thêm sáu phần bản nguyên đạo pháp lục phẩm...”

Bách Hoa Thần Hoàng trông có vẻ rất hào phóng.

Hạ Nhân nhận lấy đồ. Bốn quả thần lần lượt mang thuộc tính Mộc, thuộc tính Kiếm đạo, thuộc tính Hỏa và thuộc tính Lôi điện.

Bách Hoa Thần Hoàng hỏi: “Hạ Nhân... bây giờ được rồi chứ?”

Hạ Nhân giơ tay lên, nói: “Chúa Tể ở trên, hôm nay ta, Hạ Nhân, lập lời thề. Hôm nay Bách Hoa Thần Hoàng đã tặng ta rất nhiều vật phẩm, nể tình những tài nguyên này, ta không truy cứu nhân quả chuyện trước đây hắn bắt người nhà ta nữa, đôi bên coi như xóa bỏ!”

“Nếu vi phạm lời thề này, đạo lớn diệt vong!”

Mềm mỏng cũng phải có, bậc thang cũng phải cho người ta bước xuống.

Có như vậy Bách Hoa Thần Hoàng mới yên tâm, đúng không?

Hì hì... nói thẳng ra thì ta chỉ xóa bỏ nhân quả lần trước thôi, sau này nếu phát sinh nhân quả mới, lão tử vẫn nên ra tay thì sẽ ra tay.

Hơn nữa, hiện giờ Thất Chú Thư vẫn chưa được luyện hóa, nghe nói lời thề Chúa Tể cũng chẳng có tác dụng gì.

“Tốt!” Bách Hoa Thần Hoàng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nhân quả hôm nay đã kết thúc, bản tọa xin cáo từ!”

Hắn giơ tay lên, vô số cánh hoa bay ra, hóa thành một vòng xoáy không gian. Thần Hoàng nhấc chân bước vào vòng xoáy rồi rời đi.

Hạ Nhân cười hì hì, nói: “Được rồi, an toàn rồi... sau này tên này cũng sẽ không tìm chúng ta nữa!”

“Haiz...” Đào Yêu Yêu đi tới bên cạnh Hạ Nhân.

Hạ Nhân lấy ra hai món thần khí thất phẩm vừa có được từ tay Thần Hoàng, nói: “Cho ngươi...”

“Thanh phi kiếm thất phẩm này tặng ngươi!”

“Còn chiếc roi mềm thất phẩm này...” Hạ Nhân hít sâu một hơi: “Đưa đến nhà họ Thương, giao cho con gái ta, coi như bồi thường cho con bé!”

“Không cần bảo con bé đến tìm ta, ta sẽ bế quan ngay đây!”